

Romānā “Taureņu istaba” Lūsinda Railija ir radījusi daudzus smalki izstrādātus tēlus, un lasītājs, pats to nepamanīdams, ienirst to dzīvē un viņu cerības, sapņus un bailes izdzīvo kā savējās. Ikviens lasītājs tiks ieinteresēts, aizkustināts līdz asarām un vienlaikus arī lieliski izklaidēts. Izcils romāns!

Lancashire Evening Post

Lūsinda Railija ir vēsturisko ģimeņu sāgu žanra karaliene! Arī romāns “Taureņu istaba” apliecina rakstnieces prasmi uzburt brīnišķīgu ģimenes drāmu, ievijot sižetā kara tēmu, noslēpumus, zudušu mīlestību un daudz visdažādāko emociju.

Mrs B's Book Reviews

Pārsteigumu un negaidītu sižeta likloču piesātinātais romāns “Taureņu istaba” ir iespaidīga un aizraujoša lasāmviela par mīlestību, zaudējumiem un iespēju sākt visu no jauna... Rakstniece Lūsinda Railija mums dāvā vēl vienu pārsteidzošu un patiesi grandiozu ģimenes sāgu!

Bookliterati.com

“Taureņu istaba” – stāsts par kādas dzimtas vairākām paaudzēm – ir vienlaikus gan iedvesmojoša, gan pārdomas raisoša grāmata, kas ir lieliski piemērota visdažādākā vecuma lasītājiem.

Woman's Weekly

Romānā aizsākas vairāki mīlasstāsti, tomēr nekas nenorit vienkārši, – tiek slēgtas slepenas vienošanās, atklāti šokējoši noslēpumi un tagadnē negaidīti ielaužas pagātne. L. Railijai izcili padodas raisīt lasītājā līdzpārdzīvojumu, tomēr šoreiz tiek atmodinātas arī dusmas, pat izmisums un pāri plūstošas emocijas... Lieliska lasāmviela!

The Burgeoning Bookshelf blog

The
BUTTERFLY
ROOM

Lucinda
Riley
∞

LŪSINDA RAILIJA
TAURENU,
ISTABA

No angļu valodas tulkojusi

Ligita Lanceniece

821.111-31
Ra 312

Lucinda Riley
THE BUTTERFLY ROOM

Copyright © Lucinda Riley 2019
All rights reserved.
Cover main image © Alison Archinuk/Trevillion Images;
Butterflies © Shutterstock
Cover design: Pan Macmillan Art Department

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Līgita Lanceniece, 2020
© Mākslinieciskais noformējums, literārā apdare, izdevums latviešu valodā,
Apgāds Zvaigzne ABC, 2020
ISBN 978-9934-0-8879-7

*Ar mīlestību –
manai vīramātei Dāterijai*

Pozija

Lielais nātru raibenis

(VANESSA ATALANTA)

Admirālnams, Fautvolda, Fafolka

1943. gada jūnijs

– Atceries, mīļā, tu esi laumiņa, kas gaisīgiem spārniem klusi lidinās pār pļavu, gatava sagūstīt laupījumu savos zīdainajos tīklos. Skat! – viņš čukstēja man ausī. – Tur jau tas ir, uz lapas malas. Lido nu!

Es, kā bija mācīts, uz brīdi aizvēru plakstiņus un pastiepos uz pirkstgaliem, iztēlodamās, ka manas kājas atraujas no zemes. Tad sajutu, kā tēta plauksta maigi pastumj mani uz priekšu. Atvērusi acis, paraudzījos uz taureņa zilajiem spārniem un spēru divus īsus soliņus, lai uzmetu tīkliņu uz trauzlā budlejas krūma zara, kur bija nolaidies lielais zilenītis.

Tīkliņa kustības radītā gaisa plūsma iztrūcināja taureni, un zilenītis sakustināja spārnus, gatavodamies aizlidot. Bet bija par vēlu, jo es, Pozija, laumiņu princese, jau biju viņu sagūstījusi. Tomēr nekas slihts ar taureni nenotiks, viņš tikai izpētes nolūkos tiks nogādāts pie Lorensa, Burvju zemes karaļa – viņš ir arī mans tēvs –, un tad pēc lielas vislabākā nektāra porcijas nobaudišanas atkal tiks palaists vaļā.

– Ir gan mana Pozija gudra meitene! – tētis uzslavēja, kad cauri lapotnei izspraucos pie viņa un lepni sniedzu tīkliņu. Viņš notupās, un mūsu acis – tās, kā visi apgalvoja, mums ir ļoti līdzīgas – sastapās, starojot lepnumā un priekā.

Es vēroju, kā viņš noliec galvu, lai apskatītu taureni, kas bija pavisam nekustīgs, ar sīkajām kājiņām iekēries tīkliņa baltajos pavedienos. Tēta mati bija tumši kastaņbrūni un, ieziesti ar eļļu, laistījās saulē gluži kā Deizijas nospodrinātā garā pusdiengalda virsma. Un tie brīnišķīgi smaržoja – pēc viņa, pēc miera un drošības, jo tētis man nozīmēja mājas, un es viņu mīlēju vairāk par visu gan manā cilvēku, gan pasaku pasaulē. Es, protams, mīlēju arī *Maman*, tomēr man nešķita, ka pazīstu viņu tik labi kā tēti, kaut gan viņa gandrīz visu laiku bija mājās. *Maman* lielākoties uzturējās savā istabā, aizbildinoties ar kaut ko nesaprotamu, ko dēvē par migrēnu, bet, tikusi vaļā no tās, allaž bija pārāk aizņemta, lai pavadītu laiku kopā ar mani.

– Šis nu gan ir kaut kas satriecošs, mīļo meitēn! – tētis nopriecājās, pacēlis skatienu. – Īsts retums šajā pusē! Un neapšaubāmi ar dižciltīgu izcelsmi, – viņš piebilda.

– Vai viņš varētu būt taureņu princis? – pavaičāju.

– Varētu gan, – tētis apliecināja. – Mums jāizturas pret viņu ar vislielāko cieņu, atbilstoši viņa karaliskajam statusam.

– Lorens, Pozij! Pusdienās! – atskanēja balss no mājas puses. Tētis piecēlās kājās, lai pāri budlejas krūmam pamātu.

– Nākam, mīļā! – viņš atsaucās skaļā balsī, jo atradāmies patālu no mājas terases. Redzēju, kā gar tēta acīm ievelkas smaida krunciņas, ieraugot sievu – manu māti un, pašai to nezinot, arī Burvju zemes karalieni. Šī bija tikai mana un tēta spēle.

Rokrokā mēs šķērsojām mauriņu, kas smaržoja pēc tikko pļautas zāles, un šis aromāts man saistījās ar laimīgajām dienām dārzā: *Maman* un tēta draugi ar šampanieša glāzi vienā rokā un kroketa āmuru otrā, sagatavojušies sist pa bumbiņu, kura ripo pa kriketa laukumu, ko īpaši šim gadījumam tētis ir nopļāvis...

Kopš bija sācies karš, šādu laimīgo dienu bija mazāk un atmiņas par tām kļuva aizvien dārgākas. Šī kara dēļ tētim bija jāklībo, tāpēc mums nācās iet pavisam lēnām, bet mani tas tikai priecēja, jo tā varēju ilgāk pabūt kopā ar viņu. Nu jau viņam bija krietni labāk nekā brīdī, kad viņš atgriezās no hospitāļa. Tad viņš sēdēja ratiņkrēslā gluži kā sirmgalvis, arī viņa acis šķita pavisam pelēkas. Bet,

pateicoties *Maman* un Deizijas aprūpei, kā arī manai centīgajai lasīšanai priekšā, viņš ātri vien atlaba. Tagad staigājot tētis jau iztika bez spieķa, ja vien viņš negāja tālāk par mūsu īpašuma robežām.

– Tā, Pozij, teci nu iekšā un nomazgā rokas un seju. Un pasaki mammai, ka es aizgāju iekārtot apmešanās vietu mūsu jaunajam ciemiņam, – tētis izrikoja, kad bijām sasnieguši kāpnēs, kas veda uz terasi.

– Labi, tētiņ, – es atteicu, un viņš pagriezās un nozuda aiz augstā bukšu dzīvzoga. Viņš devās uz Tornī, kas bija būvēts no dzelteniem ķieģeļiem, – tā bija lieliska pasaku pils, kur varēja mitināties laumiņas un viņu draugi taureņi. Arī tētis tur pavadīja daudz laika. Viens pats. Kad *Maman* lika pasaukt tēti pusdienās, man bija atļauts tikai aši ielūkoties mazajā, apaļajā telpā, kas atradās aiz ieejas durvīm, – tur bija ļoti tumšs un oda pēc sapelējušām zeķēm.

Lejasstāvā tētis glabāja to, ko viņš pats sauca par savu āra inventāru, – tenisa raketes juku jukām ar kriketa nūjām un dubļainiem gumijas zābakiem. Es nekad netiku aicināta uzkāpt pa trepēm, kas vijās gar sienu līdz pašai augšai. (Biju slepus pa tām uzlavījusies, kad *Maman* reiz pasauca tēti pie telefona mājā, bet ļoti vilusies atklāju, ka viņš ir paguvis aizslēgt lielās ozolkoka durvis kāpņu augšgalā. Lai cik spēcīgi ar mazajām roķelēm grozīju rokturi, durvis nepadevās.) Zināju, ka atšķirībā no lejasstāva telpas augšējā istabā ir daudz logu – tie bija redzami no ārpuses. Tornis man mazliet atgādināja Sautvoldas bāku, tikai spožās gaismas vietā tam augšā bija zelta kronis.

Kāpdama pa pakāpieniem, kas ved uz terasi, es laimīgi nopūtos, vērdamās uz skaistajām lielās mājas sārtajiem ķieģeļu sienām un gareno logu rindām, ko ieskāva zaļas vistēriju stīgas. Pamanīju uz terases uzklāto veco dzelzs galdu – nu tas bija krietni apsūbējušāks nekā kādreiz. Uz tā bija trīs šķīvju paliktņi un ūdens glāzes, un tas nozīmēja, ka mēs pusdienosim tikai trijātā – tas bija visai neparasti. Nodomāju, cik jauki, ka *Maman* un tētis piederēs vienīgi man. Iegājusi pa lielajām viesistabas durvīm mājā, es izlavierēju starp dīvāniem ar zīdaina damasta pārklājumiem, kas bija izvietoti ap marmora kamīnu – tas bija tik milzīgs, ka pērn Ziemassvētku vecītis

bija pamanījis iedabūt pa to istabā mirdzošu, sarkanu divriteni, – un pa gaitēņu labirintu aizskrēju līdz tualetei. Aizvēru durvis un, ar abām rokām atgriezusi lielo, sudrabaino krānu, cītīgi nomazgājos. Pastiepusies uz pirkstgaliem, palūkojos spogulī un nopētīju, vai seja ir tīra. *Maman* ārkārtīgi rūpējās par izskatu – tētis teica, ka tas ir viņas franču izcelsmes dēļ, – un sirdijās uz mums abiem, ja neiera-dāmies pie galda tīri.

Bet pat viņai nebija pa spēkam savaldīt manas nepaklausīgās matu cirtas, kas pastāvīgi izspraucās no cieši sapītajām bizēm un savijās man uz skausta vai izslidēja no sprādzēm un noslīga pār pieri. Kādu vakaru, kad tētis bija nolīcis mani gulēt, es apvaicājos, vai nevarētu aizņemties viņa matu eļļu – biju iedomājusies, ka tā varētu palīdzēt, – bet tētis, virpinādams ap pirkstu vienu no manām skruļļainajām matu šķipsnām, tikai nosmēja:

– To nu gan tu nedarīsi. Man patīk tavas cirtas, meitiņ, un, ja man būtu teikšana, tavi mati nekad netiktu sapīti bizēs.

Soļodama pa gaiteni atpakaļ, es ilgojos, kaut man būtu *Maman* gludie, pavisam taisnie mati. Tie bija tādā pašā krāsā kā baltā šokolāde, ko viņa pēc pusdienām pasniedza pie kafijas. Mani mati vairāk līdzinājās *café au lait*, tā vismaz sacīja *Maman*, bet es tos saucu par peļu brūniem.

– Nu re, tu beidzot esi klāt, Pozij, – *Maman* sacīja, sagaidīdama mani uz terases. – Kur ir tava saules cepure?

– Ai, laikam atstāju to dārzā, kur mēs ar tēti ķērām taureņus.

– Cik reižu man jāsaka, ka tev apdegs sejas āda un tu sačokurosies kā žāvēta plūme, – viņa aizrādīja. – Četrdesmit gadu vecumā tu izskatīsies kā sešdesmitgadīga.

– Jā, *Maman*, – es piekritu, nodomādama, ka četrdesmit gadu arī ir ļoti liels vecums un tad man jau būs vienalga.

– Nu, kā šajā jaukajā dienā klājas manai otrai mīļotajai meitenei?

Parādījies uz terases, tētis apkampa manu mammu tik strauji, ka ūdens krūze, ko viņa turēja rokās, gandrīz nokrita zemē.

– Lēnāk, Lorens! – *Maman* saviebās un, atraisījusies no tēta skavām, nolika krūzi uz galda.

– Vai nav lieliski būt dzīvam un pieredzēt šādu burvīgu dienu? – Viņš smaidot apsēdās man pretī. – Šķiet, ka labais laiks saglabāsies līdz nedēļas nogalei un arī mūsu svinībām.

– Mums būs svinības? – es noprasīju, kad *Maman* apsēdās blakus tētim.

– Jā, mīļumiņ. Tavs tēvs ticis atzīts par pietiekami veselu, lai atgrieztos dienestā, tāpēc mēs ar *Maman* esam nolēmuši sarīkot atvadu ballīti, kamēr tas vēl ir iespējams.

Mana sirds nodrebēja; tajā brīdī Deizija, tobrīd mūsu vienīgā kalpone – visi pārējie darbinieki bija devušies prom, lai pildītu dažādus ar karu saistītus darbus, – cēla galdā gaļu un redīsus. Man negaršoja redīsi, bet sakņu dārzā nekas cits nebija atlicis, viss bija nodots kara vajadzībām.

– Cik ilgi tu būsi prom, tēt? – es jautāju aizžņaugtā balsī, jo rīklē pēkšņi bija uzradies milzīgs kamols. Likās, ka tur ir iespriedies vesels redīss, un es zināju: tas nozīmē, ka tūlīt varu sākt raudāt.

– Iespējams, ne pārāk ilgi. Visiem ir skaidrs, ka friči tiks sakauti, bet man jāpalīdz dot tiem vēl pēdējo triecienu. Es taču nevaru pievilt savus biedrus, vai ne?

– Nē, tēt, – trīcošā balsī izmociju atbildi. – Bet tevi taču neievainos vēlreiz, ko?

– Tā nenotiks, *chérie*, tavs tētis ir neuzveicams. Vai ne, Lorens?

Noraudzijos, kā māte velta viņam saspringtu smaidu, un nopriedu, ka arī viņa ir noraizējusies tāpat kā es.

– Tā gan, mīļā, – viņš atteica un cieši paspieda *Maman* roku. – Pavisam noteikti.

– Tēti? – nākamajā rītā pie brokastu galda uzrunāju viņu, uzmanīgi mērcēdama grauzdīņu mīksti vārītās olas dzeltenumā. – Šodien ir tik karsts – vai varam doties uz pludmali? Mēs sen neesam tur bijuši. – Redzēju, kā tētis paskatās uz *Maman*, bet viņa, malkodama savu *café au lait*, lasīja vēstuli un šķita neko nemanām. *Maman* pastāvīgi saņēma vēstules no Francijas, kas bija rakstītas uz ļoti plāna papīra – pat plānāka nekā taureņa spārns. Un viņai tas piestāvēja, jo *Maman* viss bija ļoti trausls un delikāts.

– Tēti? Kā ar to pludmali? – es atgādināju.

– Mīlā, diemžēl pludmale patlaban nav istā vieta rotaļām. Tur ir dzelonstieples un mīnas. Vai atceries, ko tev stāstīju par pagājušajā mēnesī Sautvoldā notikušo?

– Jā, tēt. – Palūkojos lejup uz olu un nodrebēju, atcerēdamās, kā Deizija stiepa mani uz Andersona patvertni* (domāju, ka to tā sauc, jo tāds ir mūsu uzvārds, un biju visai apjukusi, kad Meibela apgalvoja, ka arī viņiem ir Andersona patvertne, kaut gan viņas uzvārds bija Prais). Toreiz šķita, ka no pērkondimdošā trokšņa un zibeņošanas debesis burtiski vārās, bet notiekošais, kā teica tētis, nebija Dieva, bet gan Hitlera darbs. Patvertnē mēs visi sēdējām, cieši saspiedušies, un tētis sacīja: mums jāiztēlojas, ka esam ežu ģimene, un man jāsaritinās kamolā kā mazam ežulēnam. *Maman* sadusmojās, kad viņš nosauca mani par ežulēnu, bet tieši par to es izlikos, paslēpusies alā, kamēr virszemē cilvēki karo. Beidzot drausmīgās skaņas noklusa. Tētis teica, ka nu varam iet atpakaļ uz māju, bet es noskumu, jo labprātāk būtu gribējusi palikt turpat kopā ar citiem, nevis viena gulēt savā gultā.

Nākamajā rītā virtuvē biju atradusi Deiziju raudam, bet viņa neteica, kas noticis. Todien piena vedējs neatbrauca, un *Maman* sacīja, ka man nevajadzēsot iet uz skolu, jo tās vairs neesot.

– Kā tad tās var nebūt, *Maman*?

– Tai uzkrita bumba, *chérie*, – viņa atbildēja, izpūzdama cigaretes dūmus.

Maman bija sākusi smēķēt, un dažkārt es bažījos, ka viņa varētu aizdedzināt savas vēstules, jo lasot turēja tās tik tuvu sejai.

– Un kā ar mūsu pludmales mājiņu? – noprasīju tētim. Man mājiņa ļoti patika – tā, nokrāsota sviesta dzeltenā krāsā, slējās pašā namiņu rindas galā; ja skatījās pareizā leņķī, varēja iztēloties, ka esam vienīgie cilvēki visā liedagā, bet, ja paraudzījās pretējā virzienā, pavisam netālu, pie piestātnes, bija redzams jaukais saldējuma pārdevējs. Mēs ar tēti allaž būvējām sarežģītas smilšu pilis ar

* Otrā pasaules kara laikā Anglijā izveidotās bumbu patvertnes tika nosauktas iekšlietu ministra Džona Andersona vārdā. (*Šeit un turpmāk – tulk. piez.*)

tornīšiem un aizsarggrāvjiem – tik lielas, ka tuvumā esošie krabīši, ja vēlētos, varētu apmesties tur uz dzīvi. *Maman* nekad negribēja doties uz pludmali, viņa teica, ka tur esot “pārāk smilšains”, lai gan tas, manuprāt, bija tikpat absurdi kā apgalvot, ka okeāns ir pārāk slapjš.

Katru reizi pludmalē redzēju kādu vecu vīru ar platmali galvā, kurš staigāja pa piekrasti, bakstīdams smiltis ar garu spieķi, kas nelīdzinājās spieķim, kādu izmantoja tētis. Vīram rokā bija liels maiss, un laiku pa laikam viņš apstājās un sāka urķēties pa smiltīm.

– Ko viņš dara, tēt? – es gribēju zināt.

– Tas ir piekrastes ķemmētājs, mīļā. Viņš staigā pa liedagu, meklēdams smiltis mantas, kas varētu būt noskalotas no kuģiem vai atpeldējušas šurp no tālienes.

– Ak tā, – es saprotoši novilku, lai gan vīram nebija nekādas ķemmes, vismaz ne tādas, kādu Deizija katru rītu vilka cauri maniem matiem. – Kā tu domā, vai viņam izdosies atrast apslēptus dārgumus?

– Esmu pārliecināts, ka, cītīgi rokot, viņam kādu dienu noteikti palaimēsies.

Reiz ar augošu satraukumu biju vērojusi, kā vīrs kaut ko izvelk no izraktās bedres un notrauš smiltis no atraduma, bet tā izrādījās vien veca emaljēta tējkanna.

– Cik žēl! – es nopūtos.

– Atceries, mīļumiņ: kas vienam šķiet krāms, kādam citam var izrādīties īsts dārgums. Iespējams, savā ziņā mēs visi esam tādi piekrastes ķemmētāji, – tētis piebilda, saulē samiegdams acis. – Mēs visu laiku kaut ko meklējam, cerēdami atrast apslēptu mantu, kas bagātinās mūsu dzīvi. Un, kad spoža dārgakmeņa vietā esam izvilkuši no smiltīm vecu tējkannu, mums jāturpina meklēt.

– Vai tu vēl aizvien meklē kādu dārgumu, tēt?

– Nē, manu laumiņu princesīt, es to jau esmu atradis. – Viņš pasmaidīja un piespieda lūpas manam pakausim.

Kad biju ilgi dīkusi, tētis pēdīgi padevās un nolēma aizvest mani uz upi izpeldēties. Deizija palīdzēja uzvilkt peldkostīmu, uzstīvēja manā cirtainajā galvā cepuri, un es iekāpu tēta mašīnā. *Maman* teica, ka